УДК 330.341.1

АНАЛІЗ СТАНУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ПРАЦІ

Черноіванова Г. С.

1. Вступ

Останніми роками відбувається посилення уваги вчених та управлінців до питань підвищення ефективності інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці на підприємстві та країни в цілому.

Об'єктивна необхідність посилення інноваційного характеру виробничої діяльності в період трансформаційних процесів обумовлює особливу значущість проблеми активізації інноваційної діяльності та праці управлінського персоналу, насиченості процесу і змісту інноваційної праці новими компонентами. Разом із тим, існуюча складна ситуація у сфері інноваційної діяльності та інноваційної праці в Україні обумовлює необхідність подальшого розвитку та поглиблення досліджень у цьому напрямі. Аналіз інноваційної діяльності та інноваційної праці як цілісного об'єкта потребує комплексного системного підходу, який теж поки відсутній.

2.Аналіз літературних даних та постановка проблеми

Зростання зацікавленості вітчизняних та зарубіжних вчених до питань стану інноваційної діяльності, формування та розвитку інноваційної праці, заохочення працівників до творчої, інноваційної праці простежується в наукових працях [1-17]. Так, автори роботи [5] розглядають загальну характеристику інноваційної діяльності тільки на підприємствах України, залишає поза увагою інноваційну діяльність на макроекономічному рівні. У роботі [10] автор подає рекомендації стосовно показників інноваційної активності, які наведені в офіційних даних Держкомстату України. Він підкреслює, що дані показники не враховують вплив інфляційного чинника та здійснює їхнє корегування. Також у роботі [10] запропоновано поєднання мікро- і макроекономічний аналізу, що дозволить, на думку автора, розкрити організаційно-економічні аспекти в системі інноваційного підприємства. З чим автор статті погоджується. Інші автори [16] розглядають організаційно-економічні форми здійснення інноваційної діяльності. Але слід зазначити, що приведені автори залишили поза увагою саму інноваційну працю. Наприклад, автори роботи [8] досліджують закордонний досвід організації інноваційної праці. Однак у цих роботах не визначено єдиного підходу до визначення особливостей аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці. Це свідчить про актуальність розробки комплексного підходу до особливостей аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці, що разом з невирішеністю окремих наукових та практичних питань в цій області зумовили вибір теми, мети і основних завдань дослідження.

3.Об’єкт, мета та задачі дослідження

Об’єктом дослідження обрано інноваційну працю, а предметом – методологічні засади її аналізу та розвитку на різних рівнях.

Метою дослідження обрано обґрунтування удосконаленого методологічного підходу до аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці. Для досягнення поставленої мети дослідження визначено такі наукові завдання:

1) провести комплексний аналіз стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці;

2) виявити основні тенденції та особливості інноваційної діяльності та інноваційної праці;

3) вдосконалити методологічний підхід до аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці.

4. Результати дослідження сучасного стану інноваційної діяльності та особливостей інноваційної праці

На основі економічної літератури та даних державної служби статистики з питань аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці, було проведено обґрунтування та удосконаленого методологічного підходу, що дало можливість сформулювати такі концептуальні положення запропонованого методологічного підходу:

По-перше, у процесі аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці необхідно враховувати сутність категорій «інноваційна діяльність» та «інноваційна праця».

У цей час існують різні підходи до трактування дефініції «інноваційна діяльність». Василенко О. В. визначає, що це «діяльність підприємства, пов’язана з науково-технічними розробками, інженерною підготовкою виробництва, а також інвестуванням нововведень» [4]. Інноваційна діяльність повинна бути спрямована на використання й комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, випуск на ринок нових конкурентоспроможних товарів і послуг [14]. Ілляшенко С. М. у своїй роботі [11] трактує досліджувану дефініцію з точки зору двох підходів:

1) як процес створення, впровадження і поширення інновацій;

2) як зміни, які розглядаються як джерело доходу.

Деякі автори розглядають інноваційну діяльність з погляду конкретних підприємств «як один з основних засобів їхньої адаптації до постійних змін умов зовнішнього середовища» [11]. Інші автори вважають, що інноваційна діяльність «направлена на практичне використання наукового, науково-технічного результату й інтелектуального потенціалу з метою отримання нового або поліпшення продукту…» [12]. Єфремов О. С. підкреслює, що «інноваційною є діяльність, яка спрямована не лише на використання нововведень, але перш за все на вироблення інновації» [10]. Проаналізувавши категорію «інноваційна діяльність» слід відмітити, що більшість авторів розглядають інноваційну діяльність у процесному контексті та як «діяльність».

Деякі вчені [11, 16] пов’язують «інноваційну діяльність» з процесом виробничої діяльності підприємства. Таким чином, в існуючих публікаціях немає єдиного підходу до сутності інноваційної діяльності.

Спроби визначити дефініцію «інноваційна праця» простежується в працях багатьох вчених. Наприклад, Пузиня К. Ф. інноваційну працю вважає «пізнавальною, творчою, формальною, технічною та управлінською працею» [3]. Деякі автори визначають інноваційну працю, як «органічна єдність теоретичної та експериментальної діяльності, яка об'єднує працівників різних категорій» [3]. Інші вчені трактують дану категорію, як психоемоційну енергію [15]. Балабанова Л. В. та Сардак О. В. у роботі [2] розглядають інноваційну працю з двох позицій як:

1) переважно розумову працю;

2) вид суспільної праці [2].

Багато авторів у своїх працях також як Балабанова Л. В. та Сардак О. В. вважають інноваційну працю одним з видів розумової праці [13]. Автори роботи [16] трактують досліджувану категорію з точки зору таких трьох підходів, як:

1) продукт мислення;

2) інтелектуальна робота;

3) розумова праця.

Основною ознакою розумової праці є те, за словами Пітера Друкера, що вона не створює матеріальні речі, а «виробляє» знання, ідеї, інформацію [9]. Узагальнення формулювання дефініції «інноваційна праця» дозволяє стверджувати, що на сьогодні категорію «інноваційна праця» можна розглядати з таких різних точок зору, як:

1) творча діяльність;

2) розумова праця;

3) психоемоційна енергія;

4) можливість реалізації завдань;

5) активність суб’єкта;

6) вид суспільної праці;

7) органічне єдинство діяльності;

8) пізнавальна, творча, технічна та управлінська праця;

9) практичне виконання функцій управління;

10) інтелектуальна робота.

Таким чином, згідно проведеного дослідження та наведених визначень сутності «інноваційна праця» можна зробити висновок, що більшість авторів розглядають поняття «інноваційна праця» як « праця» та «діяльність». Однака варто зазначити, що серед учених немає спільної точки зору щодо визначення інноваційної праці.

По-друге, об’єктом для даного аналізу обрано інноваційні підприємства в цілому та за регіонами; а також підприємства та організації, які займаються інноваційною працею в цілому та за регіонами; інноваційна праця фахівців у промисловості в цілому та за регіонами.

По-третє, предметом аналізу є результати інноваційної діяльності та

інноваційної праці, які відображені у статистичних збірниках України.

По-четверте, у процесі аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної діяльності використані такі загальнонаукові та спеціальні методи: теоретичного узагальнення, системного аналізу, абстрактно-логічний – для визначення сутності понять «інноваційна діяльність» та «інноваційна праця»; методи статистичного та математичного аналізу, а також методи економічного аналізу такі, як табличний, порівняльний, індексний – для дослідження стану інноваційної діяльності, інноваційної праці та оцінки їх результатів; регресивний аналіз – для виявлення факторів впливу на результативність інноваційної діяльності та інноваційної праці; графічний метод – для наочного зображення положень аналізу; логічного узагальнення та комплексного підходу – для обґрунтування методологічного підходу до аналізу.

По-п’яте, на основі аналізу сучасних наукових публікацій, наукової та навчальної літератури [1, 10] інструментарієм аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці є відносні та абсолютні величини, економіко-математичні методи, графічний метод, порівняння показників, кореляційний та факторний аналізи, індексний метод, групування.

По-шосте, даний аналіз складається з таких етапів:

1) на першому етапі необхідно сформулювати основні цілі та завдання аналізу, виявити основні тенденції та особливості інноваційної діяльності та інноваційної праці;

2) на другому етапі треба вибрати основні показники, які дозволять провести комплексний аналіз стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці;

3) результати аналізу необхідно представити у вигляді схеми, таблиці або рисунка;

4) розробити економіко-математична моделі у результаті отриманих даних з метою удосконалення аналізу інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці. Розроблена модель може використовуватися в подальшому для рішення специфічних завдань при даному виді аналізу;

5) зробити висновки за результатам та виявити причини отриманих результатів, визначити можливі напрями розвитку, дати конкретні рекомендації щодо підвищення ефективності інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці на підприємстві, у регіонах та у державі в цілому.

З метою апробації запропонованого підходу, було проведено аналіз інноваційної діяльності та її розвитку на основі статистичних даних по інноваційним підприємствам України в регіональному аспекті за 2000-2014 рр. Його результати дозволили констатувати наступне.

Загальна кількість працівників наукових організацій зменшувалася кожного року в середньому в 1,5-1,7 рази. Що стосується численності фахівців, які виконують наукові та науково-технічні роботи за регіонами України, тут можна спостерігати, що найбільша чисельність даних спеціалістів за 2014 рік спостерігається у крупних містах України: м. Київ – 46,86 %) та у областях: Харківська – 17,08 %, Дніпропетровська – 9,41 %, Донецька – 3,83 %, Львівська – 4,67%, Одеська – 3,07 %, Запорізька – 2,37 %, Київська – 2,07 %,

Сумська – 1,83 %. Найменша чисельність даних фахівців у 2014 році спостерігається у таких областях: Волинська – 0,21 %, Житомирська – 0,32 %, Рівненська – 0,25 %, Тернопільська – 0,29 %, Хмельницька – 0,19 %. Протягом десяти років чисельність фахівців, які виконували наукові та науково-технічні роботи зменшувалася.

Кількість докторів наук, які виконують наукові та науково-технічні роботи збільшилась у порівнянні з 2005 р. незначно на 77 осіб або 1,8 % (а у порівнянні з 2000 р. на 154 осіб або на 3,8 %). Ця кількість зростала кожного року, за винятком останнього – 2014 року. У 2014 році даний показник зменшився на 6 % порівняно з 2013 роком. Найменше значення показника за останні десять років можна простежити у таких областях: Волинська, Рівненська, Тернопільська, Кіровоградська, Житомирська, Хмельницька, Івано-Франківська, Чернігівська, Луганська, Черкаська.

Чисельність кандидатів наук, які виконують наукові та науково-технічні роботи (НТР) у 2014 році у порівнянні з 2005 роком зменшилась на 2267 чол. на 13,34 %. (у порівнянні з 2000 роком на 3200 чол. або на 17,86 %, з 2010 – на 13,15 %, з 2012 – 7,4 %, з 2013рр. – на 7,15 %). Найменше значення показника за останні чотирнадцять років можна простежити у таких областях: Волинська, Рівненська, Тернопільська, Кіровоградська, Житомирська, Хмельницька. Таким чином, кількість фахівців вищої кваліфікації, які зайняті в економіці України в цілому суттєво зростала, за винятком останнього 2014 рока.

Проаналізувавши кількість інноваційно активних підприємств у промисловості за напрямами інноваційної діяльності за 2010-2014 роки можна зробити висновки, що у 2012 році кількість інноваційно активних підприємств становила 1758 одиниць, що на 4,7 % перевищує показник 2011 року та на 20,2 % у 2010 році. Кількість інноваційно активних підприємств у 2012 році є найбільшим значенням показника за останні роки. У 2014 році порівняно з 2013 роком ця кількість зменшилася на 6,2 %, з 2012 роком – на 8,5 %, але якщо порівнювати даний показник з 2010 роком,можна відзначити збільшення кількості інноваційно активних підприємств на 10 %. Найбільша кількість інноваційно активних підприємств у 2014 році спостерігається у таких регіонах: у Харківської області – 13,2 %, м. Київ – 10,4 %, у Львівської області – 8 %, у Дніпропетровської та Запорізької – 6,7 %. Якщо розглядати кількість інноваційно активні підприємства, які займаються внутрішніми науково-дослідними розробками у 2014 році порівняно з 2000 роком простежується зменшення значення цього показника на 15,62 %, що свідчить про зменшення інноваційної активності підприємств. Найбільше значення даного показника простежується у таких регіонах: м. Київ – 17 %, Харківської області – 13,2 %, Запорізької – 10,5 %.

Впровадження інноваційних технологічних процесів у промисловості зростало кожного року, за винятком останніх 2013 і 2014 років. У 2012 році підприємствами України впроваджено 2188 нових технологічних процеси, що є максимальним за останні чотирнадцять років і у 1,6 рази більше, ніж у 2000 році (1403 процеси), і у 1,2 рази більше, ніж у 2005 році (1808 процесів). У 2013 році даний показник зменшився на 28 % порівняно з 2012 роком і склав 1546

процесів, проте порівняно з 2000 роком показник зріс на 12,3 %. У 2014 році впровадження інноваційних технологічних процесів незначно збільшилося на 10,6 %, що є позитивною тенденцією. Найбільше значення показника в 2014 році у наступних регіонах: у м. Київ – 19,6 %, у Харківському регіоні – 15,7 %, Запорізькому – 12,2 %, Херсонському – 10,4 %, Тернопільському, Сумському – приблизно 8 %. Слід також зазначити порівняно з 2012 роком ці показники значно знизилися. Наприклад, у Харківської області у 2012 році впровадили 943 нових технологічних процеси, що є максимальним за останні чотирнадцять років і у 3, 5 рази більше, ніж у 2014 році.

Суттєво зменшилися за період 2012-2014 роки кількість підприємств, які створили передові технології. У 2014 році цей показник знизився до мінімального за аналізовані роки значення – 106 одиниць, порівняно з 2012 роком на 73 одиниці або приблизно у 1,7 раз, порівняно з 2013 роком на 70 одиниць або у приблизно у 1,7 раз. Якщо розглянути питому вагу підприємств, які створили та використовували передові технології у 2014 році порівняно з 2012 та 2013 роком, простежується зменшення значень цих показників, що свідчить про зниження інноваційної активності підприємств (табл. 1).

У загальній кількості підприємств найвагомішу частку займають підприємства, які використовували передові технології (у 2012-2014 рр. ця кількість складала понад 98 % у загальної кількості підприємств). Кількість підприємств, які використовували передові технології за останні три роки була найбільша у 2012 році та склав 2134 одиниць.

Таблиця 1

Порівняння питомої ваги кількості підприємств, які створили та використовували передові технології у загальної кількості підприємств за 2012-2014 рр. (%)

Показник	2012 р.	2013 р.	2014 р.	Порівняння, %	
				з 2012 р.	з 2013 р.
Питома вага кількості підприємств, які створили передові технології у загальної кількості підприємств	8,25	8,36	6,4	-1,85	-1,96
Питома вага кількості підприємств, які використовували передові технології у загальної кількості підприємств	98,34	98,48	98,79	-0,45	-0,31

У 2013 році цей показник незначно знизився на приблизно 3 % та склав 2073 одиниць. Найменше значення показника спостерігалось у 2014 році, що на 21 % є меншим порівняно з 2013 роком. Максимальна кількість підприємств, які використовували передові технології спостерігається у таких областях:

м. Київ – 10,5 %, Харківська область – 25,47 %, Одеська – 7,5 %, Черкаська – 6,2 %. Тенденція до зниження за останні три роки спостерігається практично у всіх регіонах, за винятком Волинської області (у 2014 порівняно з 2012 роком зменшилася у 1,2 рази, з 2013 роком – у 1,6 раз), Львівської (відповідно у 1,1 раз та у 1,2 раз), у м. Києві відповідно у 1,8 раз та у 1,04 раз, у Сумської, Хмельницької, Тернопільської областях відбулося збільшення у порівнянні з 2012 на 2 одиниці, у Вінницької відповідно на 3 одиниці.

Серед регіонів, підприємства яких створили передові технології найбільшу питому вагу займають у 2014 році такі: м. Київ – 28,3 % (у порівнянні з 2012 роком простежується зменшення підприємств, які створили передові технології у 2,1 рази, з 2010 роком – у 1,7 раз), у Харківської області – 16 % (у порівнянні з 2012 роком їх кількість зменшилася у 1,4 раз; у порівнянні з 2010 роком – у 1,35 раз), у Дніпропетровської та Івано-Франківської областях у 2014 році – 7,5 %, Донецької – 5,6 %, що у порівнянні з 2012 роком зменшилася у 2,5 рази, а у порівнянні з 2013 роком – у 2,3 раз. Проте порівняно з 2012 роком у Івано-Франківської області даний показник зріс у 1,3 рази.

Загальна кількість використаних передових технологій за останні 2012-2014 роки має тенденцію до збільшення. Однака слід зазначити, що загальна кількість використаних технологій у 2014 році порівняно з 2013 роком збільшилася на 24,3 % і склала 17442 од., порівняно з 2012 роком на 32 %. Це має позитивну динаміку. Інша тенденція прослідкується для загальної кількості створених передових технологій. За останні три роки їх кількість знизилася, у 2014 році порівняно з 2012 роком на 60 % (на 207 одиниць), порівняно з 2013 роком на 63,6 % (на 177 одиниць).

5. Обговорення результатів дослідження сучасного стану інноваційної діяльності та особливостей інноваційної праці

Проведені дослідження сучасного стану інноваційної діяльності та особливостей інноваційної праці дозволили встановити основні тенденції та виявити чинники, які на них впливають. Запропонований методологічний підхід включає до себе послідовність етапів та особливості аналітичних процедур. Його перевагами є: уточнення сутності та трактування понять «інноваційна діяльність» та «інноваційна праця»; можливість забезпечення диференціації аналітичних процедур за видами інноваційної праці та вибір адекватного аналітичного інструментарію.

Обмеженість даного підходу пояснюється браком статистичної інформації та відсутністю адекватної статистичної бази за останні роки.

Запропоновані науково-практичні розробки можуть бути використані у промисловості, її машинобудівній галузі, на регіональному рівні при проведені аналізу, а також розробці й впровадженні конкретних заходів щодо підвищення ефективності інноваційної діяльності та управлінської праці.

Результати даного дослідження є продовженням раніше обґрунтованого методологічного підходу до забезпечення інноваційної праці та його аналізу з диференціацією за видами робіт.

Майбутнім напрямком дослідження у цій предметній галузі може стати розроблення економіко-математичної моделі та рекомендацій щодо управління інноваційною працею адекватним сучасним умовам господарювання.

6. Висновки

У результаті досліджень:

1. Проведено комплексний аналіз інноваційної діяльності та її розвитку на основі статистичних даних по інноваційним підприємствам України в регіональному аспекті за 2000-2014 роки.

2. Виявлені основні тенденції інноваційної діяльності та інноваційної праці фахівців на мікро- та макроекономічному рівнях.

3. Обґрунтовано удосконалений методологічний підхід до аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці. Даний підхід складається з таких аспектів:

1) узагальнення діючих підходів до трактування понять «інноваційна діяльність» та «інноваційна праця»;

2) в основу підходу покладена така теорія, яка достатньо обґрунтовано визначає методологічні основи аналізу аналітичних процедур;

3) визначення об'єкту та предмету аналізу, методів, етапів проведення та інструментарія, що дозволяє цілісно та комплексно провести аналіз та його удосконалити.

Література

1. Анализ хозяйственной деятельности предприятия [Текст]: учеб. пособие / Г. В. Савицкая. – 6-е изд., перераб. и доп. – Минск: Новое знание, 2001. – 704 с.

2. Балабанова Л. В. Організація праці менеджера [Текст]: підручник / Л. В. Балабанова, О. В. Сардак. – Донецьк : ДонНУЕТ, 2008. – 480 с.

3. Беклешов В. К., Завлин П. Н. Нормирование в научно-технических организациях [Текст] / В. К. Беклешов, П. Н. Завлин. – М.: Экономика, 1989. – 240 с.

4. Василенко В. О., Шматько В. Г. Інноваційний менеджмент: навчальний посібник [Текст] / В. О. Василенко, В. Г. Шматько : за ред. В. О. Василенко . – Київ: ЦУЛ, Фенікс, 2003. – 440 с.

5. Воронков Д. К. Погорелов Ю. С. Розвиток підприємства: управління змінами та інновації [Текст]: монографія / Д. К. Воронков, Ю. С. Погорелов. – Харків: АдвА™, 2009 . – 436 с.

6. Державна служба статисти України. Статистичний збірник «Регіони України» 2015 [Текст] / За ред. І. М. Жук – Київ : ТОВ Видавництво «Консультант», 2015. Частина 1– 310 с.

7. Державна служба статисти України. Статистичний збірник «Регіни України 2015 [Текст] / За ред. І. М. Жук – Київ : ТОВ «Видавництво «Консультант», 2015. Частина 2– 685 с.

8. Дзюба С. Г., Гайдай І. Ю. Нормування праці в вітчизняній і міжнародній економіці [Текст] / С. Г. Дзюба, І. Ю. Гайдай. – Донецьк: ТОВ «Юго-Восток», Лтд, 2005. – 172 с.

9. Друкер П. Эффективное управление [Текст] / П. Друкер: пер. с англ. Котельниковой. – М. : Астрель, 2004. – 284с.

10. Єфремов О. С. Управління інноваційним розвитком підприємства: аспекти методології [Текст]: монографія / О. С. Єфремов, – Луганськ: вид-во СНУ ім. В.Даля, 2012. – 504 с.

11. Ілляшенко С. М. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи [Текст]: навчальний посібник / С. М. Ілляшенко. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2003. – 278 с.

12. Менеджмент организации [Текст]: учеб. пособие / З. П. Румянцева и др.: под. общ. ред. З. П. Румянцевой. – М.: ИНФРА – М., 1996. – 432 с.

13. Нормирование труда специалистов НИИ и КБ: межотраслевые методические рекомендации [Текст]. – Москва: Экономика, 1990. – 142 с.

14. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 року №40 –IV (із. зм. і доп. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 36. – ст.266.

15.Стремоусова Е. Г. Сущность категории инновационный труд [Электронный ресурс] / Научный электоронный архив URL: http://econf.rae.ru/article/7994.

16.Управління інноваційним розвитком підприємчства на основі реінжинірингу [Текст]: монографія / А. В. Череп, Л. Г. Олейнікова, О. Г. Череп, О. В. Ткаченко. – Запоріжжя: Запоріжський національний університет, 2009. – 270 с.

17. Goffin K. Innovatin Management [Text] / K. Goffin, R. Mitchell. NY: Palgrave Macmillan, 2010. – 416 p.

References

1. Savytskaya, H. V. (2001). *Analyz khozyaystvennoy deyatel'nosty predpryyatyya. Ed. 6.* Mynsk: Novoe znanye, 704.

2. Balabanova L. V., Sardak O. V.(2008). Manager’s work organization: coursebook Donetsk : DonNUET, 480 p.

3. Bekleshov V. K., Zavlin P. N. (1989). Standardization in electro-technical organizations. M.: Economics, 240 p.

4. Vasylenko V. O., Shmat'ko V. H. (2003). Innovatsiynyy menedzhment: Navchal'nyy posibnyk. Kyyiv: TsUL, Feniks, 440 p.

5. Voronkov D. K. Pohorelov Yu. S. (2009). Rozvytok pidpryyemstva: upravlinnya zminamy ta innovatsiyi: monohrafiya. Kharkiv: AdvAtm, 436 p.

6. State statistics service of Ukraine. (2015). Statistical publication Regions of Ukraine 2015, Part I. Kyyiv : TOV «Vydavnytstvo «Konsul'tant», 310 p.

7. State statistics service of Ukraine. (2015). Statistical publication Regions of Ukraine 2015, Part II Kyyiv : TOV «Vydavnytstvo «Konsul'tant», 685 p.

8. Dziuba S. G., Gaidai I. Yu. (2005). Labour standardization in domestic and global economy. Donetsk: Yugo-Vostok LLC, 172 p.

9. Druker P. (2004). Effektyvnoe upravlenye. – M. : Astrel', 284 p.

10. Yefremov A. S. (2012). Management of innovative development of the enterprise: aspects of methodology: monograph, Lugansk: publishing house of Dal SNU, 504 p.
11. Illyashenko S. M. (2003). Upravlinnya innovatsiynym rozvytkom: problemy, kontseptsiyi, metody: navchal'nyy posibnyk. Sumy: VTD «Universytet·s'ka knyha», 278 p.
12. Menedzhment orhanyzatsyy: Uchebnoe posobye (1996). M.: YNFRA-M., 432 p.
13. Labour standardization for research and design institute personnel: cross-industry guidelines. (1990). Moscow: Ekonomika, 142 p.
14.Pro innovatsiynu diyal'nist': (2002). Zakon Ukryiny vid 4 lypnya 2002 roku №40 –IV (iz. zm. i dop. // Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. № 36. st.266.
15.Stremousova E. G. Essence of the category innovative work / Scientific electronic archive URL: http://econf.rae.ru/article/7994.
16. A. V. Cherep, L. G. Oleynìkova, O. G. Cherep, O. V. Tkachenko. (2009). Management of innovative development of the enterprise based on reengineering: monograph: Zaporozhzhye National University,. 270 p.
17. Goffin K. (2010). Innovatin Management NY: Palgrave Macmillan, 416 p.

Перевод через редакцию

Проведено комплексний аналіз сучасного стану інноваційної праці та розвитку інноваційної праці. Виявлено основні тенденції та особливості інноваційної діяльності та інноваційної праці. Узагальнено діючі підходи до трактування понять «інноваційна діяльність» та «інноваційна праця». Порівняно питома вага кількості підприємств, які створили та використовували передові технології у загальної кількості підприємств. Проаналізовано кількість інноваційно активних підприємств у промисловості за напрямами інноваційної діяльності. Удосконалено методологічний підхід до аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці. Визначено об'єкт та предмет аналізу, методи, етапи його проведення та інструментарій, що дозволить цілісно та комплексно провести аналіз та його удосконалити. Комплексно та обґрунтовано оцінено динаміка стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці, що дасть можливість підвищити її ефективність. Сформульовано концептуальні положення запропонованого методологічного підходу до аналізу стану інноваційної діяльності та розвитку інноваційної праці.

Ключові слова: інноваційна діяльність, розвиток інноваційної праці, етапи проведення аналізу, методологічний підхід.

Черноиванова Анна Степановна
Кандидат экономических наук, доцент, докторант
Кафедра бухгалтерского учета
Харьковский национальный экономический университет им. Семена Кузнеца,
пр. Ленина 9а, г. Харьков, Украина, 61166
Контактный тел.: 0675783797, e-mail: anna1213ch@mail.ru

Количество статей в общегосударственных базах данных – 22
Количество статей в международных базах данных – 6
Номер ORCID: http:// orcid.org/ 0000-0001-7671-4219

Черноіванова Ганна Степанівна
Кандидат економічних наук, доцент, докторант
Кафедра бухгалтерського обліку
Харківський національний економічний університет ім. Семена Кузнеця,
пр. Леніна 9а, м. Харків, Україна, 61166
Контактний тел.: 0675783797, e-mail: anna1213ch@mail.ru
Кількість статей у загальнодержавних базах даних – 22
Кількість статей у міжнародних базах даних – 6
Номер ORCID: http:// orcid.org/ 0000-0001-7671-4219

Chernoivanova Anna
Candidate of Economic Science, Associate Professor, Doctoral Candidate
Department of Accounting
Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics,
61166, Kharkiv, Ukraine, Lenin avenue, 9av
Contact tel.: 0675783797, e-mail: anna1213ch@mail.ru
The number of articles in the national database – 22
The number of articles in international databases – 6
Number ORCID: http:// orcid.org/ 0000-0001-7671-4219